

„Tajā vakarā nekas neliecināja par to, ka var notikt kas pilnīgi prātam neaptverams, ka kāds var mūs tā vienkārši paņemt no mūsu pašu mājām, paņemt kā kādu koka gabalu, kuram nav pilnīgi nekādas vērtības”. (Fragments no Mirdzas Lablaikas deportācijas stāsta).

14. jūnijs ir datums, kurā mēs izliekam karogu ar sēru lenti, aizdedzinām svečīti un atceramies par saviem mīļajiem, par saviem vecākiem, vecvecākiem, māsām un brāļiem, kuri cieta Padomju varas dēļ.

Līdz šim, kā jau daudzi no mums, es neapjautu, cik šī diena ir nozīmīga, cik daudz sāpju ir bijis tajā liktenīgajā 1941. gada 14. jūnijā, cik daudz asaru, cik daudz asiņu izliets. Vēstures skolotājas Ivetas Krastiņas pamudināta, es piedalījos konkursā „Sibīrijas bērni 1941/1949 – Trimdas bērni 1944”, kurā rakstīju sacerējuma darbu par Mirdzas Lablaikas ģimenes izsūtīšanu, par tās piedzīvoto un pārdzīvoto.

Šī gada 14. jūnijā LR Valsts prezidenta Rīgas pilī norisinājās nodibinājuma „Fonds Sibīrijas bērni” konference, kurā es tiku uzaicināta saņemt konkursa žūrijas dalībnieces laikraksta „Diena” žurnālistes Ineses Lūsiņas specbalvu. Šis pasākums bija sirsnīgs un emocijām bagāts, kurā savās atmiņās dalījās deportāciju laikā izsūtītie Sibīrijas bērni, savas uzrunas teica Valsts prezidents Raimonds Vējonis un Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece. Iepazīstinot pārējos ar saviem darbiem, godalgoto vietu ieguvēji lasīja fragmentus no saviem darbiem. Rakstot konkursa darbu un klausoties savu kolēģu stāstītajā, es sapratu, ka arī mūsdienu jauniešiem ir svarīgi zināt, svarīgi izprast to, kas ir noticis ar mūsu senčiem. Piedaloties šajā konkursā, man bija lieliska iespēja ieskatīties savas dzimtas vēsturē un papildināt savas vēstures zināšanas. Paldies skolotājām Ivetai Krastiņai un Veltai Rullei par atbalstu un līdzdalību pasākumā „Sibīrijas bērni 1941/1949 – Trimdas bērni 1944”! Paldies Mirdzai Lablaikai, kura dalījās savā stāstā un ļāva ar to dalīties ar citiem!

Pļaviņu novada ģimnāzijas 11.a klases skolniece Līga Jankalāne